

РЕШЕНИЕ

№ 7076

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 13.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **7945** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адв. Т. против решение № 1012/23.07.2012 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 и чл. 38 от ЗЗЛД е уважена жалба от Г. Л. И. и е наложена имуществена санкция на дружеството в размер на 11000 лв. за нарушаване на чл. 19, ал.1, т.3 от ЗЗЛД. Жалбоподателят поддържа, че решението е незаконосъобразно, тъй като при прекратяване на депозит банката не би могла да конкретизира получателите, на които да може да разкрие личните данни на депозанта; постановено при съществени нарушения на административно- производствените правила, тъй като Комисията е дописала жалбата на г-н И. с оплаквания, които не се съдържат в нея, и не е обсъдила приложимостта на чл. 19, ал.2 от ЗЗЛД; несъответно с целта на закона, а размерът на санкцията е определен, без да са взети предвид релевантните за това факти. Моли решението да бъде отменено. Претендира и направените по делото разноски и възнаграждение за адвокат.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни не се представлява и не изразява становище.

Заинтересованата страна Г. Л. И. представя отговор на жалбата, в който посочва, че банката не е следвало да извършва актуализация на личните му данни при прекратяване на депозит, както и потвърждава причинените му тревожност и

безпокойство.

Като взе предвид изложеното в жалбата и доказателствата по делото АССГ, Второ отделение, 41 състав констатира следното:

Производството пред административния орган е образувано след като на 21.02.2012 г. в Комисията за защита на личните данни е получено писмо от заинтересованата страна Г. Л. И. с твърдения за извършено неправомерно актуализиране на личните му данни при прекратяване на негов депозит в [фирма]. Жалбата на И. е разгледана в заседание, проведено на 13.06.2012 г., за което страните са били уведомени. Решението е взето единодушно от трима от присъствалите членове на комисията в съответствие с чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД.

От представените доказателства комисията установява, че между И. и [фирма], с клон в [населено място], е сключен договор за срочен депозит от 19.12.2011 г. и с падеж 19.01.2012г. При сключването на договора г-н И., както сам посочва в жалбата си, е дал съгласие банката да обработва личните му данни за цели, свързани с получената от него банкова услуга. На 19.01.2012г. жалбоподателят посещава клон на банката в [населено място], за да прекрати депозита. В резултат е издаден документ за прекратяване, за извършена касова операция за изплатената сума по депозита и е попълнена от г-н И. форма за актуализация на личните данни, тъй като в периода между откриването и закриването на депозита същият е сменил личната си карта. В тази форма за актуализация е посочено, че с подписването ѝ лицето дава съгласие Банката да съхранява, обработва и използва личните му данни, станали известни с тази форма, и да ги предоставя на трети лица при спазване на ЗЗЛД. Освен това е посочено, че лицето декларира, че е запознато с целта на обработката им и доброволния характер на предоставянето на данните. Парите от депозита бил предоставени на г-н И. едва след като същият подписал цитираната форма като му било обяснено устно от служител на банката, че въпросните „трети лица” са полицията и прокуратурата. Впоследствие същият подал нова форма за актуализация, в която изразил, че не е съгласен с посочените по-горе бланкетни текстове.

На основание събраните доказателства с решение № 1012 от 23.07.2012 г., предмет на оспорване в настоящото производство, Комисията за защита на личните данни, с мнозинство от членовете си приема, че [фирма] като администратор на лични данни, е осъществила нарушение по чл. 19, ал. 1, т. 3 от ЗЗЛД, тъй като не е предоставила на г-н И., чийто лични данни е събрала, получателите или категориите получатели, на които тези данни могат да бъдат разкрити и на това основание налага на дружеството имуществена санкция в размер на 11 000.00 лв.

При така установените факти настоящият състав на Административен съд – София град, стигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Същата е подадена в предвидения в чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД срок за оспорване на решенията на комисията (решението е съобщено на страната на 31.07.2012 г., а жалбата е подадена на 13.08.2012г.), от лице, чиито права са пряко засегнати от акта - жалбоподателят е лицето, за което е прието, че е извършило нарушение на ЗЗЛД и му е наложена санкция.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават

правата на физическите лица. При постановяване на административния акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството пред комисията е образувано по писмено искане на физическо лице, подписано саморъчно от подателя, което съдържа всички реквизити, изброени в чл. 30, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация. Спазени са и изискванията на чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и на чл. 39, ал. 1 от правилника - жалбата е разгледана в открито заседание с призоваване на страните и събиране на доказателства, а решението е взето единодушно от членовете на административния орган, присъствали на заседанието. Не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като констатациите в оспореното решение относно създаденото у заинтересованата страна чувство за тревожност и безпокойство са част от изводите, които административният орган е овластен да направи. Същите произтичат от целта на закона да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот, при неопазването на която могат да се направят и подобни изводи.

При постановяване на административния акт са изпълнени и формалните изисквания на закона - решението на комисията е в писмена форма и съдържа квалификация на нарушението, обстоятелствата, при които е допуснато и мотиви за направените от административния орган изводи.

Оспореният акт на Комисията за защита на личните данни не е постановен в нарушение на материалноправните норми. КЗЛД е обсъдила доводите на [фирма] относно приложимостта на чл. 4, ал.1, т.1 от ЗЗЛД, които настоящият състав споделя изцяло.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 и т. 4 във връзка с чл. 3, ал. 2, т. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари кредитните институции са задължени да извършват идентификация, както и текущо наблюдение върху установените търговски или професионални отношения, доколкото те съответстват на наличната информация за клиента. Съгласно чл. 6 от ЗМИП идентифицирането на клиентите - физически лица става чрез представяне на официален документ за самоличност, като от него се сменя копие.

Към датата, на която Г. И. е пожелал да бъде прекратен депозитът му при [фирма], банката е разполагала с копие от негов документ за самоличност, който не е бил валиден. Предвид горното и в съответствие с относимите разпоредби на ЗМИП служители на банката са снели копие от валидния документ за самоличност, като към момента на снемане на копие данните за идентификация са актуализирани с нарочна форма. Актуализацията е извършена непосредствено преди осъществяване на операцията по закриване/разпореждане с депозита.

Съгласно чл. 8 от ЗМИП банките са длъжни да съхраняват за срок от 5 г. данните за клиентите и документите за извършените сделки и операции. Предвид горното, независимо си прекратяване на договорните отношения с г-н И., [фирма] е длъжна да съхранява сметното копие от валидния документ за самоличност за срока, определен в императивната разпоредба на ЗМИП.

Предвид така изложените обстоятелства, комисията е приела, че банката правилно е обработила личните данни на Г. И. с оглед необходимостта да изпълнява нормативно установените си задължения и в съответствие с разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД.

Съхранението на лични данни като вид действие по обработване на лични данни съгласно легалната дефиниция от §1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД е подчинено на всички законоустановени правила, принципи и изисквания, на които следва да отговаря правомерното обработване на личните данни. В чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД законодателят е заложил един от основните принципи и изисквания по отношение на администраторите на лични данни във връзка с обработваните от тях данни именно - принципа на тяхната актуалност.

Същевременно Комисията е приела, че банката е длъжна да предоставя точна информация на лицето относно целите, с оглед на които се обработват личните му данни. В конкретния случай администраторът на лични данни, следвайки изпълнението на нормативно определените си задължения за съхранение на личните данни е бил длъжен да предостави тази информация, в противен случай въвежда в заблуждение лицето по отношение на обработването на личните му данни.

Твърденията на жалбоподателя, че КЗЛД е следвало да съобрази разпоредбата на чл.19, ал. 2 от ЗЗЛД, са неоснователни. Съгласно тази разпоредба данните по ал. 1 не се предоставят, когато физическото лице, за което се отнасят, вече разполага с тях или в закон съществува изрична забрана за предоставянето им. По делото не са ангажирани доказателства, че заинтересованата страна е разполагала с информация за получателите или категориите получатели, на които могат да бъдат разкрити нейните данни. В жалбата си до КЗЛД г-н И. е посочил, че е дал такова съгласие при сключване на договора за депозит само относно целите, свързани с депозита. От никъде не става ясно обаче към този момент за кои получатели или категории получатели е дал своето съгласие, респ. те променят ли се при последващата актуализация. Липсва и изрична забрана в закон да се предоставя информация по чл. 19, ал.1, т.3 от ЗЗЛД. Устното посочване от служител на банката на тази информация не представлява изпълнение на това изискване, тъй като получателите или категориите такива следва да бъдат изброени във формата, в която се иска съгласието на лицето за предоставяне на личните му данни. В противен случай липсва „информираност” на лицето, за да е налично съгласие по смисъла на §1, т.13 от ДР на ЗЗЛД.

Що се отнася до констатациите на КЗЛД относно размера на наложената имуществена санкция, същите се споделят от настоящия състав. При определяне на размера на наказанието са отчетени смекчаващите обстоятелства относно липсата на настъпили негативни последици, както и утежняващите такива, че санкционираното действие е практика на банката, с което се засягат интересите на множество лица – нейни клиенти.

С оглед изложеното съдът приема, че оспореното решение на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно и правилно и следва да бъде оставено в сила, а жалбата – отхвърлена. Предвид липсата на искане от страна КЗЛД и заинтересованата страна за заплащане на разноски, такива не следва да бъдат присъждани.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АССГ, II-ро отделение, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] против решение № 1012/23.07.2012 г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщаването му на страните.
Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: